

JURISPRUDENTIENIEUWSBRIEF • BESTUURSRECHT

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl

Telefoon 088 361 1020

Citeertitels JnB 2024

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende onderwerpen:

Algemeen bestuursrecht	3
Schadevergoedingsrecht	5
Handhaving	6
Omgevingsrecht	7
Omgevingswet	7
Wabo	8
8.40- en 8.42-AMvB's	12
Natuurbescherming	12
Planschade	18
Ziekte en arbeidsongeschiktheid	20
Werkloosheid	20
Bijstand	21
Volksverzekeringen	21
Bestuursrecht overig	22
AVG	22
Gezondheid	22
Huisvesting	23
Meststoffenwet	24
Open overheid	24
Politiegegevens	26
Vreemdelingenrecht	27
Asiel	27
Inreisverbod	28
MvV	29

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes – elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel) rechtsgebied aangeboden. Door in de inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Regulier	30
Vreemdelingenbewaring	30

Algemeen bestuursrecht

JnB 2024, 1151

MK ABRS, 18-11-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:4745](#)

Awb 8:15

WRAKING. I.c. wordt het verzoek om wraking afgewezen. Het betoog van [verzoeker] komt erop neer dat de staatsraad vooringenomen is omdat zij voorafgaand aan de uitspraak geen oordeel wil geven over de door hem opgeworpen voorvraag. Geoordeeld wordt dat daaruit niet blijkt van vooringenomenheid. Zoals de staatsraad ook in haar schriftelijke uiteenzetting heeft geschreven, zal zij in haar uitspraak een oordeel geven over de door [verzoeker] opgeworpen voorvraag. Door ter zitting niet vooruit te lopen op de uitspraak, wordt juist (een schijn van) vooringenomenheid voorkomen. Gelet daarop bestaat er geen grond voor het oordeel dat sprake is van feiten of omstandigheden waardoor de rechterlijke onpartijdigheid schade zou kunnen lijden.

JnB 2024, 1152

Voorzieningenrechter Rechtbank Zeeland-West-Brabant, 31-10-2024,

[ECLI:NL:RBZWB:2024:7437](#)

minister van Landbouw, Visserij, Voedselzekerheid en Natuur, verweerder.

Awb 8:29

Wet open overheid (hierna: Woo)

GEHEIMHOUDING. Bezwaar tegen Woo-besluit. I.c. begrijpt de voorzieningenrechter dat verzoeker anoniem wil procederen met toepassing van artikel 8:29 van de Awb. Vastgesteld wordt dat alle deelnemende partijen in het geschil de identiteit van verzoeker kennen. Het Woo-verzoek richtte zich immers specifiek op documenten die betrekking hebben op verzoeker. Daarom wordt geen aanleiding gezien om het verzoek om anoniem te mogen procederen, toe te wijzen. Processtukken zijn immers niet openbaar. Het verzoek om artikel 8:29 van de Awb toe te passen op het verzoekschrift en de bijlagen bij het verzoekschrift, wordt dus afgewezen.

Normaliter stuurt de voorzieningenrechter de documenten waarvan zij geheimhouding weigert terug aan de partij die ze heeft ingediend en worden die stukken niet bij de beoordeling van het geding betrokken. I.c. zou dat ertoe leiden dat het verzoekschrift inhoudelijk niet door de voorzieningenrechter in behandeling kan worden genomen. De voorzieningenrechter geeft verzoeker daarom een week de tijd om of het verzoekschrift in te trekken, of toestemming te geven om de niet-geanonimiseerde processtukken aan de overige partijen toe te zenden. Indien verzoeker niet binnen een week reageert, wordt het verzoekschrift niet-ontvankelijk verklaard.

JnB 2024, 1153

ABRS, 20-11-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:4739](#)

college van burgemeester en wethouders van Almere.

Awb 8:57, 8:68, 8:86

ZITTING. Uit artikel 8:86, eerste lid, van de Awb volgt dat de voorzieningenrechter dezelfde bevoegdheden heeft als de bestuursrechter als toepassing wordt gegeven aan artikel 8:57 Awb. Verwijzing naar tussenuitspraak voorzieningenrechter ABRS, 27-12-2023 (ECLI:NL:RVS:2023:4798, r.o. 12). Dit betekent dat de voorzieningenrechter bij toepassing van artikel 8:86 van de Awb ook het onderzoek in beroep kan heropenen door toepassing te geven aan artikel 8:68 van de Awb. Gelet hierop bestaat i.c. geen grond voor het oordeel dat de rechtbank in strijd heeft gehandeld met artikel 8:86, eerste lid, van de Awb door op 15 april 2021 uitspraak te doen op het verzoek om voorlopige voorziening en het onderzoek in de hoofdzaak tegelijk te heropenen en, als gevolg daarvan, pas op 5 oktober 2021 uitspraak te doen in de hoofdzaak. Na de heropening van het onderzoek op 15 april 2021 was bij de rechtbank alleen nog de hoofdzaak aan de orde. Gelet daarop had de rechtbank in dit geval een onderzoek ter zitting alleen achterwege kunnen laten met toepassing van artikel 8:57, eerste lid, van de Awb. De rechtbank heeft in strijd gehandeld met die bepaling, omdat zij [appellant A] en [appellant B] niet heeft gewezen op hun recht om op zitting te worden gehoord en hun evenmin de gelegenheid heeft geboden om binnen een redelijke termijn kenbaar te maken of zij van dat recht gebruik willen maken.

JnB 2024, 1154

MK ABRS, 13-11-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:4594](#)

Nationale ombudsman.

Awb 8:70

Wet open overheid (hierna: de Woo)

Burgerlijk Wetboek 3:13

UITSPRAAK. MISBRUIK VAN RECHT. Buitenbehandelingstelling Woo-verzoeken. I.c. slaagt het betoog van [appellant] dat de rechtbank de beroepen ten onrechte niet-ontvankelijk heeft verklaard. De overwegingen van de rechtbank dat [appellant] ook misbruik heeft gemaakt van de bevoegdheid om beroep in te stellen worden beschouwd als overwegingen ten overvloede. De rechtbank heeft immers in de overwegingen daarvóór een inhoudelijk oordeel gegeven over de door [appellant] aangevochten besluiten. De rechtbank had de beroepen daartegen ongegrond moeten verklaren.

JnB 2024, 1155

MK Rechtbank Rotterdam, 15-11-2024, [ECLI:NL:RBROT:2024:11383](#)

minister van Justitie en Veiligheid e.a., verweerders.

Awb 8:55 e.v.

Burgerlijk Wetboek 3:13

BEROEPSPROCEDURE. MISBRUIK VAN RECHT. VERZET. Uitspraak op verzet. In deze uitspraak doet de rechtbank in totaal 32 verzetten van [opposant] af. Zeven van deze zaken betreffen terugwijzingen door de ABRS. Hoewel zowel de ABRS als de CRvB in zaken van [opposant] hebben geoordeeld dat er geen grond is voor een doorbreking van het appelverbod in zaken waarin de verzetrechter heeft afgezien van een hoorzitting wegens misbruik van recht, als daar inderdaad sprake van is (bijv. ABRS, 09-10-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:4063](#) en CRVB, 18-01-2022, [ECLI:NL:CRVB:2022:105](#)), heeft de ABRS in deze zeven zaken met vereenvoudigde toepassing het appelverbod doorbroken wegens het niet horen in verzet. De rechtbank is ook in verzet van oordeel dat [opposant] misbruik maakt van recht en dit misbruik strekt zich dus ook uit tot het instellen van al deze verzetten.

[Naar inhoudsopgave](#)

Schadevergoedingsrecht

JnB 2024, 1156

MK ABRS, 20-11-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:4761](#)

college van burgemeester en wethouders van Amsterdam.

Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM) 6

REDELIJKE TERMIJN. AMBTSHALVE TOETSING. WIJZIGING JURISPRUDENTIE. Oplegging bestuurlijke boete. Anders dan voorheen, toetst de Afdeling in boetezaken steeds ambtshalve of de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 EVRM is overschreden. I.c. is de redelijke termijn met deze uitspraak met ruim zestien maanden overschreden. De boete zal daarom gematigd worden.

[Naar inhoudsopgave](#)

Handhaving

JnB 2024, 1157

ABRS, 20-11-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:4740](#)

college van burgemeester en wethouders van Den Haag.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (hierna: Wabo) 5.18

Activiteitenbesluit milieubeheer (hierna: Activiteitenbesluit) 2.17

RECHTSOPVOLGING. WABO. ACTIVITEITENBESLUIT. LAST ONDER DWANGSOM. Bij besluit van 16 mei 2018 heeft het college [partij], als drijver van een inrichting, onder oplegging van een dwangsom, gelast om de op grond van artikel 2.17 van het Activiteitenbesluit voor de inrichting geldende geluidsnormen niet meer te overtreden. I.c. wordt geoordeeld dat het college appellant terecht heeft aangemerkt als rechtsopvolger van [partij]. Hierbij wordt met name in aanmerking genomen dat appellant zich in zijn beroep tegen het besluit van 20 augustus 2019 uitdrukkelijk op het standpunt heeft gesteld dat hij de onderneming van [partij] heeft gekocht. Voor het antwoord op de vraag of appellant als rechtsopvolger van [partij] kan worden aangemerkt, is niet bepalend of appellant, toen hij drijver van de inrichting werd, op de hoogte was van het besluit van 16 mei 2018. Hierbij wordt overigens nog opgemerkt dat appellant op de hoogte had kunnen zijn van dat besluit, omdat het college dat besluit, nadat het was genomen, heeft ingeschreven in het gemeentelijke beperkingenregister.

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Omgevingswet

JnB 2024, 1158

MK Rechtbank Oost-Brabant, 20-11-2024, [ECLI:NL:RBOBR:2024:5576](#)

college van gedeputeerde staten van Noord-Brabant, verweerder.

Omgevingswet

Invoeringswet Omgevingswet 4.3 aanhef en onder a

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (hierna: Wabo) 2.6, 3.9 lid 3

Besluit activiteiten leefomgeving (hierna: Bal) 3.69 lid 1 onder d en lid 2, 3.70

Richtlijn industriële emissies (Rie 2010/75/EU) bijlage 1 categorie 3

OMGEVINGSWET. OVERGANGSRECHT. WABO-milieu. Verlening revisievergunning Saint

Gobain. De Omgevingswet en de Invoeringswet Omgevingswet zijn op 1 januari 2024 in

werking getreden. Als een aanvraag om een omgevingsvergunning is ingediend vóór het

tijdstip van inwerkingtreding van de Omgevingswet, dan blijft op grond van artikel 4.3, aanhef

en onder a, van de Invoeringswet Omgevingswet het recht zoals dat gold onmiddellijk vóór

dat tijdstip van toepassing tot het besluit op die aanvraag onherroepelijk wordt, met

uitzondering van artikel 3.9, derde lid, eerste zin, van de Wabo. De aanvraag om een

omgevingsvergunning is ingediend op 21 juli 2023. Dat betekent dat in dit geval de Wabo,

zoals die gold vóór 1 januari 2024, van toepassing blijft.

Volledigheidshalve wordt opgemerkt dat Saint Gobain onder de Omgevingswet nog steeds

een omgevingsvergunning voor een milieubelastende activiteit nodig heeft. In artikel 3.69,

eerste lid, onder d, van het Bal is het exploiteren van een ippc-installatie voor het maken van

glas, met inbegrip van glasvezels, bedoeld in categorie 3.3 van bijlage 1 van de Richtlijn

industriële emissies, aangewezen als milieubelastende activiteit. Ingevolge het tweede lid van

artikel 3.69 van het Bal vallen hier ook de functioneel ondersteunende activiteiten onder. In

artikel 3.70 is deze activiteit aangewezen als vergunningplichtige activiteit.

Zie in dit verband ook de uitspraak van dezelfde datum inzake nr. [ECLI:NL:RBOBR:2024:5565](#) onder het kopje “Natuurbescherming”.

Bij deze uitspraken is een [nieuwsbericht](#) (“Provincie mag afwijzing verzoeken voor beperking stikstofuitstoot van bedrijf aanpassen”) uitgebracht.

JnB 2024, 1159

Voorzieningenrechter Rechtbank Amsterdam, 03-05-2024, [ECLI:NL:RBAMS:2024:3327](#)

college van burgemeester en wethouders van Amsterdam (het college), verweerder.

Omgevingsplan

OMGEVINGSWET. HANDHAVING. Last onder bestuursdwang staken gebruik pand als 'Horeca-4' en zorgdragen voor detailhandel-uitstraling. Naar het oordeel van de voorzieningenrechter is de grondslag van het besluit onvoldoende duidelijk. Verzoeker zou handelen in strijd met het Omgevingsplan, maar ter onderbouwing daarvan gaat het college vooral in op de afwijkingen die de toezichthouders hebben geconstateerd ten opzichte van een plan van aanpak dat bij de heropening na een eerdere sluiting door het college is goedgekeurd. Het Omgevingsplan (eerder het bestemmingsplan) is het uitgangspunt en binnen de daarin voorgeschreven kaders kan verzoeker de exploitatie vormgeven en wijzigen. In de toelichting op het Omgevingsplan zijn voorwaarden opgenomen waaronder een mengformule is toegestaan. Indien niet aan die voorwaarden wordt voldaan, is sprake van (verboden) horeca. Verzoeker heeft hier ook op gewezen, meer in het bijzonder op de voorwaarde dat 20% van de winkel met een maximum van 20 m² mag worden gebruikt voor de mengformule. Uit het rapport van bevindingen blijkt niet dat verzoeker deze voorwaarde en/of één van de andere in de toelichting op het Omgevingsplan genoemde voorwaarden overtreedt.

[Naar inhoudsopgave](#)

Wabo

JnB 2024, 1160

ABRS, 20-11-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:4726](#)

college van burgemeester en wethouders van Westerkwartier.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 lid 1 aanhef en onder c

WABO. OMGEVINGSVERGUNNING. VERTROUWENSBEGINSSEL. DISPOSITIEVEREISTE. In bezwaar alsnog weigeren omgevingsvergunning voor verkoop voorverpakte broodjes en ter plaatse bereiden en bezorgen van broodjes. Naar het oordeel van de Afdeling heeft de rechtbank terecht overwogen dat Carwash niet in aanmerking komt voor een schadevergoeding wegens het niet honoreren van het gewekte vertrouwen. Misgelopen inkomsten kunnen in dit geval niet worden aangemerkt als dispositieschade. Ook wanneer het college niet het vertrouwen zou hebben gewekt dat de aangevraagde omgevingsvergunning zou worden verleend, zou Carwash geen vergunning hebben en dus geen omzet behalen door het bereiden en bezorgen van broodjes. Voordat het vertrouwen gewekt werd, was dit immers ook niet het geval. Carwash heeft niet onderbouwd welke kosten zij voor de aanvraag van de omgevingsvergunning heeft gemaakt, die zij niet gemaakt zou hebben zonder het door het college gewekte vertrouwen. Geen aanleiding voor het oordeel dat deze kosten wegens de schending van het vertrouwensbeginsel vergoed moeten worden.

JnB 2024, 1161

ABRS, 20-11-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:4740](#)

college van burgemeester en wethouders van Den Haag.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 5.18

Activiteitenbesluit milieubeheer 2.17

WABO. LAST ONDER DWANGSOM. VERBEURTE EN INVORDERING. RECHTSOPVOLGING.

Bij besluit van 16 mei 2018 heeft het college [partij], als drijver van een inrichting, onder oplegging van een dwangsom, gelast om de op grond van artikel 2.17 van het Activiteitenbesluit voor de inrichting geldende geluidsnormen niet meer te overtreden. I.c. wordt geoordeeld dat het college appelland terecht heeft aangemerkt als rechtsopvolger van [partij]. De Afdeling neemt hierbij met name in aanmerking dat appelland zich in zijn beroep tegen het besluit van 20 augustus 2019 uitdrukkelijk op het standpunt heeft gesteld dat hij de onderneming van [partij] heeft gekocht. Voor het antwoord op de vraag of appelland als rechtsopvolger van [partij] kan worden aangemerkt, is niet bepalend of appelland, toen hij drijver van de inrichting werd, op de hoogte was van het besluit van 16 mei 2018. De Afdeling merkt hierbij overigens nog op dat appelland op de hoogte had kunnen zijn van dat besluit, omdat het college dat besluit, nadat het was genomen, heeft ingeschreven in het gemeentelijke beperkingenregister.

JnB 2024, 1162

ABRS, 20-11-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:4738](#)

college van burgemeester en wethouders van Deventer.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo)

Besluit uitvoering Crisis- en herstelwet (BuChw) 7c lid 9 aanhef en onder a aanhef en onder 1°

WABO. OMGEVINGSVERGUNNING. VERBINDENDHEID CHW-BESTEMMINGSPLAN.

EXCEPTIEVE TOETS. Omgevingsvergunning voor intern verbouwen bestaand kantoorgebouw voor zorgfunctie. De Afdeling stelt vast dat het Chw-bestemmingsplan een bestemmingsplan is als is bedoeld in artikel 7c van het BuChw. Het college heeft onweersproken naar voren gebracht dat het bestemmingsplan beschikbaar is gesteld op een eigen gemeentelijke planviewer op het internetadres <https://deventer.tercera-go.nl/mapviewer/default.aspx?id=NLIMRO0150Chw001B-VG01>. De link naar dit internetadres was op www.ruimtelijkeplannen.nl opgenomen onder het tabblad "Documenten". Daarnaast was de link vermeld in de kennisgeving van het vastgestelde bestemmingsplan in de Staatscourant 2020, nummer 39474. Met de rechtbank is de Afdeling dan ook van oordeel dat van strijd met artikel 7c, negende lid, aanhef en onder a, aanhef en onder 1°, van het BuChw geen sprake is. De Afdeling overweegt dat de door [appelland] bedoelde overweging van de rechtbank een reactie vormt op het betoog van [appelland] dat ten onrechte de bestemming/functie "Maatschappelijk" in het Chw-bestemmingsplan is verruimd ten opzichte van de bestemming "Gemengd" in het daaraan voorafgaande bestemmingsplan "Rivierenwijk en Snipperling". Hierover heeft de rechtbank naar het oordeel van de Afdeling terecht geoordeeld dat de vraag of uit het oogpunt van een goede ruimtelijke ordening aan een perceel de juiste bestemming/functie is toegekend, in het kader van een exceptieve toetsing niet aan de orde kan komen.

JnB 2024, 1163

Voorzieningenrechter Rechtbank Limburg, 19-11-2024, [ECLI:NL:RBLIM:2024:8341](#)

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Brunssum, verweerder.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1, 2.10

Beheersverordening 'Woongebied 2e herziening

WABO. OMGEVINGSVERGUNNING. EXCEPTIEVE TOETS BEHEERSVERORDENING.

Omgevingsvergunning bouw 80 appartementen. De voorzieningenrechter komt tot de conclusie dat een onverbindend verklaring van de beheersverordening materieel gezien in het onderhavige geschil geen betekenis zou hebben voor de uitkomst van de toetsing van de omgevingsvergunning aan het planologische regime. Ook bij onverbindend verklaren (of buiten toepassing laten) van de beheersverordeningen, zou de omgevingsvergunning verleend moeten worden, althans getoetst moeten worden aan (min of meer) dezelfde planologische regeling.

GEVELLIJN. VOORGEVELROOILIJN. Op de kaart behorende bij de beheersverordening (blad 13) is een gevellijn opgenomen en die lijn wordt door het appartementengebouw niet overschreden: het gebouw bevindt zich in en achter deze lijn. Aan artikel 19.2.3. onder a [van de beheersverordening] wordt dus voldaan. Nu ter plaatse van het appartementengebouw geen gebouw op de kaart is aangegeven, is ook geen sprake van een voorgevelrooilijn. De voorzieningenrechter geeft aan de regeling van de voorgevelrooilijn (die zegt dat de woning in of evenwijdig aan die lijn moet worden geplaatst) niet een zo vergaande betekenis dat als geen voorgevelrooilijn aanwezig is, er niet gebouwd mag worden. De beheersverordening geeft ter plaatse immers een expliciet bouwrecht.

JnB 2024, 1164

Rechtbank Oost-Brabant, 15-11-2024, [ECLI:NL:RBOBR:2024:5477](#)

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Best, het college.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 4:5

Bouwbesluit 2003 5.13

Bouwbesluit 2012 9.1 lid 1

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1, 2.10, 2.12

WABO. OMGEVINGSVERGUNNING. AANVRAAG. BUITENBEHANDELINGSTELLING.

TOEPASSELIJK BOUWBESLUIT. Buitenbehandelingstelling aanvraag omgevingsvergunning illegaal geplaatste woonwagen. De rechtbank volgt niet de stelling van het college dat de aanvraag om een omgevingsvergunning van

10 mei 2023 getoetst moet worden aan het Bouwbesluit 2003. Het Bouwbesluit 2003 gold immers niet meer ten tijde van de aanvraag en deze aanvraag valt evenmin onder het overgangsrecht van het Bouwbesluit 2012. In artikel 9.1, eerste lid, van het Bouwbesluit 2012 is namelijk bepaald dat op een bouwaanvraag ingediend voor het tijdstip van inwerkingtreding van het Bouwbesluit 2012 de voorschriften van het Bouwbesluit 2003 blijven gelden. Dat geldt dus niet voor een bouwaanvraag ingediend na de inwerkingtreding van het Bouwbesluit 2012, zoals hier het geval is. De eis van het college dat op grond van artikel 5.13 van het Bouwbesluit 2003 een EPC-berekening volgens de NEN 5128/NPR 5128 moet worden opgesteld is dus onterecht. Het college heeft terecht ook op andere gronden de aanvraag om een omgevingsvergunning buiten behandeling gesteld. Ongegrond beroep.

JnB 2024, 1165

Voorzieningenrechter Rechtbank Zeeland-West-Brabant, 12-11-2024,

[ECLI:NL:RBZWB:2024:7715](#)

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Breda, verweerder

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 1.1 lid 1, 2.1

Besluit omgevingsrecht (Bor) Bijlage II artikel 2 aanhef en onder 5, artikel 4a lid 2 aanhef en onder b onder 2°

WABO. HANDHAVING. VERGUNNINGVRIJ. BESCHERMD STADSGEZICHT. Last onder dwangsom aangaande twee dakramen in woning. I.c. was de woning van eiser, toen de dakramen in juni/juli 2014 werden geplaatst, al aangewezen als (onderdeel van het) beschermd stadsgezicht. Dat ten tijde van de plaatsing van de dakramen nog geen beschermend bestemmingsplan van kracht was en dat er toen ook nog geen voorbereidingsbesluit daartoe was genomen, maakt dat niet anders. De beschermde status volgt uit het gepubliceerde aanwijzingsbesluit van de minister en niet uit het bestemmingsplan.

ACHTERDAKVLAK. I.c. heeft het college onweersproken gesteld dat in het destijds ter plaatse geldende bestemmingsplan op de verbeelding geen voorgevelrooilijn is weergegeven. Ook bevat het bestemmingsplan geen definitie van het begrip 'voorgevelrooilijn'. Gelet daarop is de feitelijke situatie in dit geval bepalend. De voorzieningenrechter stelt aan de hand van de foto's in het dossier vast dat de zijde van de woning gelegen aan de [adres] aangemerkt kan worden als de voorgevel. Gelet hierop moet het dakvlak aan de zijde van de tuinen worden aangemerkt als het achterdakvlak. Hieruit volgt dat de dakramen niet in het achterdakvlak zitten, maar in het dakvlak dat tussen het voor- en achterdakvlak ligt. De voorzieningenrechter concludeert dat het niet gaat om een verandering in het achterdakvlak, zodat voor de dakramen een omgevingsvergunning nodig is.

JnB 2024, 1166

Rechtbank Noord-Holland, 11-11-2024, [ECLI:NL:RBNHO:2024:11349](#)

college van burgemeester en wethouders van Zaanstad, het college.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo)

WABO. OMGEVINGSVERGUNNING. PARKEERNORM. Omgevingsvergunning bouwen 64 tijdelijke woonunits voor opvang Oekraïense vluchtelingen. Het college heeft naar aanleiding van de tussenuitspraak Goudappel - een adviesbureau op het gebied van mobiliteit - opdracht gegeven te onderzoeken wat de parkeernorm ter plaatse van de 64 tijdelijke woonunits ten behoeve van de opvang van Oekraïense vluchtelingen behoort te zijn. Goudappel adviseert dat voor de woonunits als parkeernorm 0,65 (0,5 + 0.15) parkeerplek per woonunit behoort te worden gehanteerd en dat daarmee wordt aangesloten op de norm zoals eerder gehanteerd in vergelijkbare ontwikkelingen in Zaanstreek-Waterland. Naar het oordeel van de rechtbank kan de rapportage van Goudappel worden aangemerkt als een deskundigenrapportage en heeft het college zich in redelijkheid hierop mogen baseren nu de daarin gegeven motivering voor de te hanteren parkeernorm van 0,65 per woonunit voldoende overtuigend is. Het rapport geeft blijk van een zorgvuldig onderzoek en is inzichtelijk en consistent. Naar het oordeel van de rechtbank heeft het college hiermee het motiveringsgebrek hersteld.

Jurisprudentie Wabo-milieu:

- MK Rechtbank Oost-Brabant, 20-11-2024, [ECLI:NL:RBOBR:2024:5576](#) (zie ook de samenvatting van deze uitspraak onder het kopje “Omgevingswet”);
- MK Rechtbank Gelderland, 05-11-2024, [ECLI:NL:RBGEL:2024:7605](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

8.40- en 8.42-AMvB's

Jurisprudentie Activiteitenbesluit milieubeheer:

- ABRS, 20-11-2024 ([ECLI:NL:RVS:2024:4740](#); zie ook de samenvatting van deze uitspraak onder het kopje “Handhaving”).

[Naar inhoudsopgave](#)

Natuurbescherming

JnB 2024, 1167

MK ABRS, 20-11-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:4744](#)

college van gedeputeerde staten van Overijssel.

Wet natuurbescherming (Wnb) 2.7, 2.8

NATUURBESCHERMING. NATUURVERGUNNING. Afwijzing aanvraag natuurvergunning voor het in werking hebben van een zand- en grindbedrijf. REFERENTIEDATUM. De referentiedatum voor het Natura 2000-gebied Engbertsdijksvenen, voor zover het ter uitvoering van de Vogelrichtlijn is aangewezen, is 10 juni 1994. In de omstandigheid dat de Engbertsdijksvenen pas later is aangewezen voor de geoorde fuut, waarop appellante sub 1 heeft gewezen, ziet de Afdeling geen aanleiding voor het oordeel dat in dit geval van een andere referentiedatum moet worden uitgegaan.

REFERENTIESITUATIE. De milieutoestemming die in dit geval gold op de referentiedatum is de Hinderwetvergunning. Niet is gebleken dat de activiteiten waarvoor de milieuvergunningen uit 1997 en/of uit 2002 toestemming verleenden, minder gevolgen voor de Engbertsdijksvenen hebben dan de activiteiten die op grond van de Hinderwetvergunning zijn toegestaan.

Niet kan worden vastgesteld dat het aangevraagde project niet leidt tot een toename van stikstofdepositie op de Engbertsdijksvenen ten opzichte van het in de Hinderwetvergunning vergunde project. Ongegrond hoger beroep.

[...] Referentiedatum

14. [appellante sub 1] betoogt dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat de referentiedatum in dit geval 10 juni 1994 is.

Volgens haar is daarbij in de eerste plaats van belang dat voor de Engbertsdijksvenen twee referentiedata gelden, namelijk 10 juni 1994 voor zover het gebied is aangewezen als Vogelrichtlijngebied en 7 december 2004 voor zover het gebied is aangewezen als Habitatrichtlijngebied. De rechtbank heeft ten onrechte geen onderscheid gemaakt tussen deze twee data, zo betoogt [appellante sub 1].

In de tweede plaats wijst zij erop dat de aanwijzing van de Engbertsdijksvenen als Vogelrichtlijngebied in 1994 alleen betrekking had op de kraanvogel. Pas met de aanwijzing in 2004

werden volgens [appellante sub 1] de soorten toendrarietgans en de geoorde fuut aan de aanwijzing toegevoegd. De leefgebieden van de kraanvogel en de toendrarietgans zijn niet gevoelig voor stikstof, zo stelt [appellante sub 1]. Voor de voor stikstof gevoelige habitattypen geldt volgens [appellante sub 1] de referentiedatum 7 december 2004.

Op de zitting heeft [appellante sub 1] toegelicht dat daarom in dit geval moet worden uitgegaan van de referentiedatum 7 december 2004.

[...] 14.3. Het Natura 2000-gebied Engbertsdijksvenen is op 2 mei 1989 aangewezen als Vogelrichtlijngebied, en is op 7 december 2004 als Habitatrichtlijngebied op de lijst van gebieden van communautair belang geplaatst. Dit betekent dat de referentiedatum voor de Engbertsdijksvenen als Vogelrichtlijngebied 10 juni 1994 is, en als Habitatrichtlijngebied 7 december 2004 (vgl. de uitspraak van 29 mei 2019, [ECLI:NL:RVS:2019:1604](#)).

14.4. Vaststaat dat de bedrijfssituatie waarvoor [appellante sub 1] een natuurvergunning heeft aangevraagd zal leiden tot stikstofdepositie op het Natura 2000-gebied Engbertsdijksvenen. Nog daargelaten of dit gebied op grond van de Vogelrichtlijn op de referentiedatum was aangewezen voor een vogel met een voor stikstof gevoelig leefgebied, zijn partijen het erover eens dat dit op het moment van het besluit op de aanvraag om een natuurvergunning, met de geoorde fuut, in ieder geval wel zo was. Zoals de Afdeling onder 14.3 heeft overwogen, is de referentiedatum voor dit Natura 2000-gebied, voor zover het ter uitvoering van de Vogelrichtlijn is aangewezen, 10 juni 1994. In de omstandigheid dat de Engbertsdijksvenen pas later is aangewezen voor de geoorde fuut, waarop [appellante sub 1] heeft gewezen, ziet de Afdeling geen aanleiding voor het oordeel dat in dit geval van een andere referentiedatum moet worden uitgegaan.

Gelet hierop is de rechtbank terecht tot het oordeel gekomen dat in dit geval 10 juni 1994 als referentiedatum moet worden gehanteerd.

[...] Referentiesituatie

[...] 15.3. Zoals de Afdeling hiervoor onder 14.4 heeft overwogen, is de relevante referentiedatum in dit geval 10 juni 1994. De milieutoestemming die in dit geval gold op de referentiedatum is de Hinderwetvergunning. Volgens [appellante sub 1] en het college moet de referentiesituatie aan deze vergunning worden ontleend. Ook [appellante sub 2A] en SLB stellen zich op dat standpunt, tenzij de latere toestemmingen zijn verleend voor een activiteit met minder gevolgen voor Natura 2000-gebieden. Uit de stukken in het dossier en op grond van wat is besproken op de zitting is niet gebleken dat de activiteiten waarvoor de milieuvergunningen uit 1997 en/of uit 2002 toestemming verleenden, minder gevolgen voor de Engbertsdijksvenen hebben dan de activiteiten die op grond van de Hinderwetvergunning zijn toegestaan. Daarbij betreft de Afdeling dat de milieuvergunning uit 1997 een uitbreidingsvergunning is, waarmee de zandwinning met 3 hectare werd uitgebreid ten opzichte van de daarvoor bestaande zandwinning van 11 hectare. Die uitbreiding is vergund op de percelen gelegen aan de Sibculoseweg in Sibculo, kadastraal bekend gemeente Vriezenveen, sectie P, nr. 6 en 7, gemeente Hardenberg sectie G, nr. 2904 (hierna: uitbreidingspercelen). Verder betreft de Afdeling hierbij dat de milieuvergunning uit 2002 een veranderingsvergunning betreft. Die heeft alleen betrekking op de uitbreidingspercelen van de milieuvergunning uit 1997. Met die milieuvergunning uit 2002 is de aanleg van een tweede zanddepot en de aan- en afvoer van zand van derden vergund. Onder deze omstandigheden moet er in dit geval van worden uitgegaan dat de referentiesituatie kan worden ontleend aan de Hinderwetvergunning.

15.4. Verder is de Afdeling van oordeel dat niet kan worden vastgesteld dat het aangevraagde project niet leidt tot een toename van stikstofdepositie op de Engbertsdijksvenen ten opzichte van het in de Hinderwetvergunning vergunde project. Daarbij is het volgende van belang.

15.5. [appellante sub 1] heeft onder andere AERIUS-berekeningen overgelegd om te onderbouwen dat het aangevraagde project niet leidt tot een toename van stikstofdepositie op de Engbertsdijksvenen ten opzichte van de referentiesituatie. In deze berekeningen is de beoogde situatie vergeleken met de vergunde situatie. De AERIUS-berekeningen leveren geen verschillen boven de 0,00 mol/ha/jaar op. Op de zitting heeft [appellante sub 1] toegelicht dat de combinatie van de Hinderwetvergunning en de milieuvergunning uit 1997 de vergunde situatie vormen in zowel de AERIUS-berekening van 5 februari 2020 als die van 30 oktober 2020. Maar zoals onder 15.3 is overwogen, kan de referentiesituatie alleen worden ontleend aan de Hinderwetvergunning, en niet (ook) aan de milieuvergunning uit 1997. Nog daargelaten of het college de AERIUS-berekening van 30 oktober 2020 bij het besluit had moeten betrekken, kunnen beide berekeningen alleen al om deze reden niet ten grondslag worden gelegd aan de conclusie dat het aangevraagde project niet kan leiden tot significante gevolgen op het Natura 2000-gebied Engbertsdijksvenen.

Ook aan de hand van de andere stukken die door [appellante sub 1] zijn overgelegd, zoals de verschillende ontgrondingsvergunningen, kan deze conclusie niet worden getrokken. In zoverre verschilt deze zaak al van de zaak die in de uitspraak van de Afdeling van 30 september 2015, [ECLI:NL:RVS:2015:3070](#), aan de orde was en waarnaar [appellante sub 1] verwijst. Voor zover [appellante sub 1] in dit verband nog heeft aangevoerd dat uit de uitspraak van de Afdeling van 5 juli 2023, [ECLI:NL:RVS:2023:2587](#), blijkt dat de omvang van de depositie in de referentiesituatie niet exact hoeft te worden vastgesteld, is van belang dat in die zaak wel kon worden vastgesteld dat in de vergunde situatie geen sprake was van een toename van de emissies ten opzichte van de referentiesituatie. In de zaak die hier aan de orde is, is dat niet het geval. [...]

JnB 2024, 1168

MK ABRS, 20-11-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:4743](#)

college van gedeputeerde staten van Overijssel.

Wet natuurbescherming (Wnb) 2.7

NATUURBESCHERMING. HANDHAVING. OVERTREDING. Last onder dwangsom. Het is aan het college om aannemelijk te maken dat sprake is van een overtreding. Uit de last volgt dat het college heeft geconstateerd dat appellante sub 1 het bedrijf in gebruik heeft zonder hiervoor over een natuurvergunning te beschikken. Daarin is niet aangegeven waarop deze constatering is gebaseerd. Op de zitting heeft het college toegelicht dat het daarbij is afgegaan op de berekening met de AERIUS Calculator van 5 februari 2020 die appellante sub 1 in het kader van haar aanvraag om een natuurvergunning heeft overgelegd. Daaruit volgt dat de situatie waarvoor de natuurvergunning is aangevraagd, zonder het betrekken van de referentiesituatie, zal leiden tot een stikstofdepositie van 0,3 mol/ha/jaar op het Natura 2000-gebied "Engbertsdijksvenen". Maar hiermee is feitelijk geen overtreding van artikel 2.7, tweede lid, van de Wnb vastgesteld. Voor zover het college op de zitting nog heeft gewezen op een controle die op 14 november 2019 in het kader van een gemeentelijke omgevingsvergunningsprocedure door een toezichthouder is uitgevoerd, volstaat dit in dit verband ook niet. Deze controle dateert namelijk van ruim acht maanden vóór het besluit van 27 juli 2020 en zegt daarmee dus niets over de situatie op het moment van het nemen van het besluit. Het college was alleen al om deze reden niet bevoegd om appellante sub 1 vanwege een overtreding van artikel 2.7, tweede lid, van de Wnb een last onder dwangsom op te leggen.

JnB 2024, 1169

Tussenuitspraak MK Rechtbank Oost-Brabant, 20-11-2024, [ECLI:NL:RBOBR:2024:5565](#)

college van gedeputeerde staten van de provincie Noord-Brabant.

Wet natuurbescherming (Wnb) 2.4, 5.4

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 lid 1 onder e

NATUURBESCHERMING. BEOORDELINGSKADER 2.4 Wnb. BEPERKING LATENTE EMISSIERUIMTE. Afwijzing aanvragen treffen van een maatregel op grond van artikel 2.4 Wnb dan wel toepassing van artikel 5.4 Wnb. De rechtbank is van oordeel dat het college beide verzoeken van eiseres om een natuurvergunning in te trekken op basis van artikel 5.4 van de Wnb terecht heeft afgewezen. Artikel 5.4 van de Wnb biedt geen mogelijkheid om een vergunning in te trekken die is verleend op grond van een andere wet dan de Wnb. Om dezelfde reden kan het college niet een natuurvergunning wijzigen. De rechtbank ziet in de Wnb geen mogelijkheden om een natuurvergunning als bedoeld in artikel 2.7, tweede lid, van de Wnb te verlenen als hiertoe geen aanvraag is ingediend.

De rechtbank geeft een beoordelingskader voor artikel 2.4 Wnb. De beroepen slagen omdat geen beoordeling per gebied is gedaan. Het college krijgt de gelegenheid dit gebrek te herstellen.

[...] Hoe moet het college het verzoek om toepassing van artikel 2.4 van de Wnb beoordelen?

[...] 4.6. Saint Gobain betwist dat de bevoegdheid van artikel 2.4 van de Wnb kan worden gebruikt om geldende omgevingsvergunningen voor het in werking hebben van een inrichting (als bedoeld in artikel 2.1, eerste lid, onder e, van de Wabo) in te trekken. De rechtbank is van oordeel dat artikel 2.4 van de Wnb inderdaad geen grondslag biedt om een omgevingsvergunning in te trekken. De mogelijkheden om een omgevingsvergunning in te trekken staan limitatief genoemd in artikel 2.33 van de Wabo. Op grond van de Wnb kunnen omgevingsvergunningen niet worden ingetrokken. Maar artikel 2.4 van de Wnb biedt naar het oordeel van de rechtbank wel een brede bevoegdheid om een individueel bedrijf te verplichten om het uitoefenen van een activiteit te staken of te beperken. Dit kan betekenen dat de uitoefening van een activiteit moet worden beperkt of moet worden gestaakt die op grond van een andere wettelijke toestemming zoals een omgevingsvergunning is toegestaan. In de omstandigheid dat in de memorie van toelichting niets staat over een verbod om een omgevingsvergunning te gebruiken, leidt de rechtbank niet af dat de wetgever de door Saint Gobain voorgestane beperkte uitleg van artikel 2.4 van de Wnb heeft bedoeld.

4.7. De rechtbank benadrukt dat het college de bevoegdheid als bedoeld in artikel 2.4 van de Wnb dus kan inzetten om instandhoudingsmaatregelen en passende maatregelen te treffen. Gelet op de aard van de verzoeken van eiseres gaat de rechtbank er van uit dat eiseres wil dat het college passende maatregelen treft. Artikel 2.4 van de Wnb verschaft het college een bevoegdheid om een verplichting op te leggen om passende maatregelen te treffen als dat nodig is voor een Natura 2000-gebied. Het college en eiseres gaan er van uit dat het college hierbij kan volstaan met een toetsing aan de criteria die de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (Afdeling) heeft gegeven in de uitspraak van 20 januari 2021.² De Afdeling heeft in de rechtsoverwegingen 7 en 14 van de uitspraak van 20 januari 2021 overwogen dat het college inzichtelijk moet maken met welke maatregelen uitvoering wordt of zal worden gegeven aan de noodzakelijke daling van stikstofdepositie binnen een afzienbare termijn. Dit moet plaatsvinden op gebiedsniveau (dus per Natura 2000-gebied). De Afdeling heeft verder overwogen dat als er een pakket van maatregelen of een programma in uitvoering is dat gericht is op de daling van stikstofdepositie en dat zo nodig vergezeld gaat van monitoring van de uitvoering en effecten en dat voorziet in bijsturing of aanvulling

indien nodig, het college daarnaar kan verwijzen. De vereiste zekerheid van de voordelige effecten van maatregelen die in een passende beoordeling mogen worden betrokken, geldt niet voor de motivering van de keuze voor andere passende maatregelen dan de intrekking of wijziging van een bepaalde natuurvergunning, die het college ten grondslag legt aan de afwijzing van een verzoek om intrekking of wijziging van die natuurvergunning in een geval waarin de intrekking- en wijzigingsgrond van artikel 5.4, tweede lid, van de Wnb, aan de orde is. Daarbij hoeft niet concreet te worden aangegeven welke maatregel tot dezelfde reductie van stikstofdepositie leidt als de intrekking of wijziging van een natuurvergunning.

4.8. De rechtbank is van oordeel dat het kader om natuurvergunningen in te trekken niet helemaal hetzelfde is als het kader om op grond van artikel 2.4 van de Wnb maatregelen te treffen, alleen al omdat de bevoegdheid om maatregelen te treffen een andere en ruimere reikwijdte heeft dan de intrekking van een natuurvergunning en de intrekking van een vergunning en het treffen van maatregelen niet hetzelfde rechtsgevolg hebben. De rechtbank kan de volgende randvoorwaarden onderscheiden: [...]

[...] Conclusie

8. Hierboven heeft de rechtbank geoordeeld dat de bestreden besluiten in aanmerking komen voor vernietiging, omdat geen onderzoek was gedaan op gebiedsniveau en omdat het college in de bestreden besluiten heeft verzuimd om op gebiedsniveau aan te geven met welke maatregelen uitvoering wordt of zal worden gegeven aan de noodzakelijke daling van stikstofdepositie binnen een afzienbare termijn. De rechtbank ziet aanleiding om het college in de gelegenheid te stellen deze gebreken te herstellen. Als het college de gebreken wil herstellen door middel van nieuwe besluiten, hoeft het college bij het nemen van die besluiten geen toepassing te geven aan afdeling 3.4 van de Awb. De rechtbank bepaalt de termijn voor het herstellen van de gebreken op vijftien weken.

8.1. De rechtbank geeft het college de aanwijzing om de volgende omstandigheden en ontwikkelingen van na de bestreden besluiten in ieder geval bij het herstel te betrekken. [...]

Zie in dit verband ook de uitspraak van dezelfde datum inzake [ECLI:NL:RBOBR:2024:5576](#), ook opgenomen onder het kopje "Omgevingswet".

Bij deze uitspraken is een [nieuwsbericht](#) ("Provincie mag afwijzing verzoeken voor beperking stikstofuitstoot van bedrijf aanpassen") uitgebracht.

JnB 2024, 1170

MK Rechtbank Noord-Nederland, 18-11-2024, [ECLI:NL:RBNNE:2024:4476](#)

staatssecretaris van Landbouw, Visserij, Voedselzekerheid en Natuur (voorheen de minister van Landbouw, Natuur en Voedselkwaliteit en daarna de minister voor Natuur en Stikstof), verweerder.
Wet natuurbescherming (Wnb) 2.7, 2.8

NATUURBESCHERMING. NATUURVERGUNNING. Natuurvergunning voor militaire trainingsactiviteiten op de Vliehors Range op Vlieland. **INTERN SALDEREN.** Verweerder wordt gevolgd in zijn stelling dat ook intern gesaldeerd kan worden ten aanzien van de geluidsemisies van het project indien de geluidsverstoring in zowel kwalitatief als kwantitatief opzicht niet toeneemt ten opzichte van de referentiesituatie.

REFERENTIESITUATIE. De rechtbank concludeert dat de milieutoestemming op grond van de Hinderwetvergunning 1960 onvoldoende aanknopingspunten biedt om te bepalen wat ten tijde van de referentiedatum was toegestaan, de referentiesituatie. Dit omdat de vergunning en de (verkregen) archiefstukken enerzijds onvoldoende aanknopingspunten bieden voor het bepalen van de precieze inhoud van het project zoals dat in 1960 is toegestaan en anderzijds een belangrijk element van het project, het aanvliegen van de schietrange, niet wordt bepaald door de Hinderwetvergunning 1960 maar door de ten tijde van de referentiedatum geldende luchtvaartwetgeving waarover de minister vooralsnog geen duidelijkheid heeft kunnen verschaffen. De rechtbank overweegt verder dat uit het dossier blijkt, zoals ook door verweerder is erkend, dat er in het verleden geen onbeperkt gebruik van de Hinderwetvergunning is gemaakt. Dat roept de vraag op of, als verweerder nader motiveert dat er sprake van een onbeperkte toestemming tot het gebruik van de schietrange, dit gebruik niet rechtens is beperkt door de werking van artikel 27 van de Hinderwet zoals dat gold in de periode na het verlenen van de Hinderwetvergunning. Daaruit zou kunnen volgen dat een deel van die onbeperkte toestemming is komen te vervallen doordat er gedurende drie jaren niet onbeperkt is gevlogen. Nu verweerder dit aspect van de werking van de Hinderwet in die periode niet heeft meegenomen in het bepalen van de referentiesituatie is ook in dit opzicht het bestreden besluit ontoereikend gemotiveerd.

Bij deze uitspraak is een [nieuwsbericht](#) ("Uitspraak in beroep tegen natuurvergunning militaire trainingsactiviteiten Vlieland") uitgebracht.

JnB 2024, 1171

Rechtbank Overijssel, 12-11-2024, [ECLI:NL:RBOVE:2024:5861](#)

Gedeputeerde Staten van Overijssel, verweerder.

Wet natuurbescherming (Wnb) 6.1

Beleidsregel Natuur Overijssel 2017 (Beleidsregel)

Richtlijn taxatie en prijzen bij wolvenschade in de schapenhouderij (Richtlijn 2019)

Richtlijn taxatie wolvenschade aan landbouwhuisdieren (Richtlijn 2023)

NATUURBESCHERMING. SCHADE. Tegemoetkomingen in schade aan eisers schapen na aanvallen wolf. Eiseres voert aan dat verweerder aan de gedode schapen een te lage waarde heeft toegekend en verweerder kosten had moeten vergoeden die voortvloeien uit de vele uren die nodig zijn geweest voor afwikkeling van de schademeldingen. De rechtbank is van oordeel dat verweerder in redelijkheid heeft kunnen komen tot de tegemoetkomingen zoals toegewezen. Verweerder heeft bij de beoordeling van aanvragen om tegemoetkoming in

verband met de wolvenaanvallen in augustus 2022 mogen uitgaan van de richtlijnen van 2019 en 2023 en de in de bijbehorende waardetabel genoemde cijfers en bedragen. Verweerder heeft in redelijkheid kunnen oordelen dat de overige kostenposten niet in een in zodanig nauw en rechtstreeks verband staan met de wolvenaanvallen dat deze redelijkerwijs niet ten laste van eiseres behoort te blijven. Verweerder heeft hiermee voldoende deugdelijk gemotiveerd waarom genoemde kostenposten zijn afgewezen.

[Naar inhoudsopgave](#)

Planschade

JnB 2024, 1172

MK ABRS, 20-11-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:4734](#)

college van burgemeester en wethouders van Leiden.

Wet ruimtelijke ordening (Wro)

PLANSCHADE. INTREKKING PLANSCHADEBESLUIT. REFORMATIO IN PEIUS. Herroepen besluit tegemoetkoming planschade en tegemoetkoming op nihil gesteld. Aan het college kan in beginsel niet de bevoegdheid worden ontzegd om een besluit tot het toekennen van planschadevergoeding in te trekken of te wijzigen, indien achteraf blijkt dat deze ten onrechte is toegekend, zij het dat deze bevoegdheid wordt begrensd door algemene rechtsbeginselen, in het bijzonder het rechtszekerheidsbeginsel. Van schending van het rechtszekerheidsbeginsel is geen sprake wanneer het besluit wordt ingetrokken omdat de verzoeker onjuiste of onvolledige informatie heeft verstrekt en het verstrekken van juiste of volledige gegevens tot een ander besluit op het verzoek om planschadevergoeding zou hebben geleid. In dit geval staan de algemene rechtsbeginselen, en dan met name het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel, in de weg aan intrekking van het planschadebesluit. Het college heeft in strijd gehandeld met het verbod van reformatio in peius.

[...] 9.1. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (bijvoorbeeld in haar uitspraak van 3 december 2008, [ECLI:NL:RVS:2008:BG5885](#), r.o. 2.6.1), volgt uit de geschiedenis van de totstandkoming van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb) dat het bezwaarschrift er niet toe mag leiden dat het bestuursorgaan de heroverweging gebruikt om een verslechtering van de positie van de indiener te bereiken die zonder bezwaarschriftprocedure niet mogelijk zou zijn. Dat betekent dat het bestuursorgaan het besluit, voor zover het door het bezwaarschrift wordt bestreden, moet heroverwegen en moet nagaan of dit tot een voor de indiener gunstiger resultaat leidt. Leidt de heroverweging tot een voor de indiener ongunstiger resultaat, dan geldt dat alleen indien het bestuursorgaan ook zonder dat het bezwaarschrift zou zijn ingediend tot wijziging van het bestreden besluit ten nadele van de indiener bevoegd zou zijn, artikel 7:11 van de Awb zich er niet tegen verzet dat een zodanige wijziging bij de besluit op het bezwaarschrift wordt bewerkstelligd.

9.2. Zoals de Afdeling ook eerder heeft overwogen (bijvoorbeeld in haar uitspraak van 3 november 2010, [ECLI:NL:RVS:2010:BO2720](#), r.o. 2.5.1), kan aan het college in beginsel niet de bevoegdheid worden ontzegd om een besluit tot het toekennen van planschadevergoeding in te trekken of te wijzigen, indien achteraf blijkt dat deze ten onrechte is toegekend, zij het dat deze bevoegdheid wordt begrensd door algemene rechtsbeginselen, in het bijzonder het rechtszekerheidsbeginsel. Van schending van het rechtszekerheidsbeginsel is geen sprake wanneer het besluit wordt ingetrokken

omdat de verzoeker onjuiste of onvolledige informatie heeft verstrekt en het verstrekken van juiste of volledige gegevens tot een ander besluit op het verzoek om planschadevergoeding zou hebben geleid.

9.3. Gelet op hetgeen is overwogen onder 9.1 en 9.2, volgt de Afdeling het college niet in zijn standpunt dat het te allen tijde bevoegd is een planschadebesluit te wijzigen. Deze bevoegdheid wordt namelijk begrensd door de algemene rechtsbeginselen. In dit geval staan deze rechtsbeginselen, en dan met name het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel, in de weg aan intrekking van het planschadebesluit. Daartoe is het volgende van belang.

9.3.1. Er is niet gebleken dat [appellant] onjuiste of onvolledige informatie heeft verstrekt op basis waarvan de SAOZ een onjuist advies heeft uitgebracht en het college een verkeerd besluit heeft genomen. [...]

9.3.2. Ook de door het college in de schriftelijke uiteenzetting ingenomen stelling dat [appellant] wist of had moeten weten dat het advies van de SAOZ, en daarmee het besluit van 3 april 2019, op het punt van het parkeren onjuist was, omdat met de uitspraak van onder andere de Afdeling van 5 maart 2014, [ECLI:NL:RVS:2014:727](#), al in rechte was komen vast te staan dat de 24 parkeerplaatsen op het binnenterrein al werden benut, volgt de Afdeling niet. Daargelaten dat deze uitspraak geen betrekking heeft op de beschikbaarheid van parkeerplaatsen op het binnenterrein ten tijde van de peildatum of op de mogelijkheid voor [appellant] om ten tijde van de peildatum in de omgeving van het gebouw parkeerplaatsen te kopen of te huren, gaat het college er met zijn stelling dat [appellant] naar aanleiding van deze uitspraak had kunnen weten dat hij geen recht had op een planschadevergoeding aan voorbij dat dit betekent dat óók het college dat dan had kunnen, en zelfs moeten, weten. Het college was immers partij in de zaak die heeft geleid tot voormelde uitspraak van 5 maart 2014. Niettemin heeft het college het advies van de SAOZ van 4 februari 2019 aan het besluit van 3 april 2019 ten grondslag gelegd. In een dergelijk geval staan het vertrouwens- en rechtszekerheidsbeginsel eraan in de weg om naar aanleiding van het bezwaar van [appellant] tegen de hoogte van de toegekende vergoeding op dit besluit terug te komen en alsnog geen planschadevergoeding toe te kennen. [...]

[Naar inhoudsopgave](#)

Ziekte en arbeidsongeschiktheid

JnB 2024, 1173

MK CRvB, 13-11-2024, [ECLI:NL:CRVB:2024:2160](#)

Raad van bestuur van het Uvw.

Wet werk en inkomen naar arbeidsvermogen (Wet WIA) 27, 67

WIA. SCHORSING EN INTREKKING UITKERING I.V.M. NIET VERSCHIJNEN OP SPREEKUR VERZEKERINGSARTS. De verzekeringsarts bezwaar en beroep heeft afdoende gemotiveerd dat het voor een goede beoordeling van zowel de lichamelijke klachten als de psychische klachten en de daaruit voortvloeiende beperkingen nodig was om appellant op een fysiek spreekuur te zien en onderzoeken. Uit de stukken is niet gebleken waarom appellant als gevolg van de reeds lang bestaande PTSS in februari en maart 2022 niet in staat zou zijn geweest om naar Nederland te reizen voor het bezoeken van een spreekuur met een verzekeringsarts. Aangevallen uitspraak bevestigd.

[Naar inhoudsopgave](#)

Werkloosheid

JnB 2024, 1174

MK CRvB, 14-11-2024, [ECLI:NL:CRVB:2024:2132](#)

Raad van bestuur van het Uvw.

Werkloosheidswet (WW) 3, 4, 5, 8

Besluit aanwijzing gevallen waarin arbeidsverhouding als dienstbetrekking wordt beschouwd (Besluit) 5

WW. GEMEENTERAADSLID. AFWIJZING WW-UITKERING. Met de rechtbank is de Raad van oordeel dat de werkzaamheden als gemeenteraadslid niet maatschappelijk kunnen worden gelijkgesteld met een dienstbetrekking als bedoeld in artikel 5, aanhef en onder d, van de WW, in samenhang met artikel 5, eerste lid, van het Besluit. Het Uvw heeft aan appellant terecht een WW-uitkering ontzegd. Aangevallen uitspraak bevestigd.

[Naar inhoudsopgave](#)

Bijstand

JnB 2024, 1175

MK Rechtbank Limburg, 07-11-2024, [ECLI:NL:RBLIM:2024:7921](#)

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Kerkrade.

Participatiewet (PW) 17

PARTICIPATIEWET. ONLINE GOKKEN. Eiser betoogt dat het recht op bijstand wat betreft de gokactiviteiten ondanks de schending van de inlichtingenverplichting wel kan worden vastgesteld. Hij doet daarbij een beroep op de uitspraken van de CRvB van 4 april 2023, o.a. [ECLI:NL:CRVB:2023:482](#). De rechtbank volgt eiser in dit betoog. De CRvB heeft in de uitspraken van 4 april 2023 geoordeeld dat een bijstandsgerechtigde met pinopnames in een gokinstelling gokinkomsten aannemelijk kan maken. In het geval van eiser gaat het echter niet om gokactiviteiten in een gokinstelling, maar om online gokactiviteiten. De rechtbank sluit voor online gokken aan bij de rechtspraak van de CRvB over gokken bij een gokinstelling. Concreet houdt dit bij online gokken in dat in het kader van de inlichtingenplicht van de betrokkene mag worden verwacht dat hij het college op de hoogte stelt van de initieel ingelegde en uiteindelijk uitgekeerde bedragen en dáárvan bewijs levert. In het geval van eiser zijn alle bankafschriften met daarop alle bij- en afschrijvingen naar en van de online gokinstellingen beschikbaar, waardoor het recht op bijstand kan worden vastgesteld. Het onderzoek van het college naar de gokactiviteiten van eiser berust op een te strikte, en daarom onjuiste, uitleg van de desbetreffende bepalingen van de PW. Beroepen gegrond.

[Naar inhoudsopgave](#)

Volksverzekeringen

JnB 2024, 1176

MK CRvB, 14-11-2024, [ECLI:NL:CRVB:2024:2149](#)

Raad van bestuur van de SvB.

Verordening (EG) Nr. 883/2004 betreffende de coördinatie van de socialezekerheidsstelsels

Verordening (EG) Nr. 987/2009 tot vaststelling van de wijze van toepassing van

Algemene Kinderbijslagwet (AKW)

KINDERBIJSLAG. ZELFSTANDIG ONDERNEMER. VERBLIJF AFWISSELEND IN NEDERLAND EN IN BUITENLAND. De Raad is van oordeel dat betrokkene ook in de maanden waarin hij in Hongarije verbleef en niet feitelijk werkte, aan de Nederlandse wetgeving onderworpen is gebleven en verzekerd was voor de AKW. De aangevallen uitspraak wordt bevestigd. Dit betekent dat betrokkene in de periode in geding voor beide kinderen aanspraak heeft op kinderbijslag.

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

AVG

JnB 2024, 1177

MK ABRS, 20-11-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:4765](#)

korpschef van politie.

Algemene verordening gegevensbescherming (hierna: AVG)

Wet politiegegevens (hierna: Wpg) 28

Politiewet 2012 3

AVG. WET POLITIEGEGEVENS. Afwijzing verzoek om rectificatie, verwijdering dan wel vernietiging van gegevens op grond van artikel 28 van de Wpg. Persoonsgegevens die bewaard worden ten behoeve van verwerking met het oog op de afhandeling van klachten en de verantwoording van verrichtingen, zijn ook politiegegevens in de zin van de Wpg. De afhandeling van klachten en de verantwoording van verrichtingen kan namelijk nodig zijn voor de daadwerkelijke handhaving van de rechtsorde en het verlenen van hulp aan hen die deze behoeven, en valt daarmee onder de politietaak zoals die is omschreven in artikel 3 van de Politiewet 2012. I.c. is op de registratie uit 2015 dus niet de AVG, maar de Wpg van toepassing.

[Naar inhoudsopgave](#)

Gezondheid

JnB 2024, 1178

MK ABRS, 20-11-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:4766](#)

Inspectie Gezondheidszorg en Jeugd (IGJ).

Richtlijn 2001/83/EG 5, 6

Geneesmiddelenwet 18 lid 1, lid 6, 40 lid 1, lid 2, lid 3 aanhef en onder c

Regeling Geneesmiddelenwet (Regeling) 3.17, 3.17a

GENEESMIDDELENWET. VERGUNNING. GENEESMIDDEL BUITENLAND. Toestemming door IGJ verleend aan alle in Nederland gevestigde fabrikanten, groothandelaren en apothekhouders om voor drie soorten geneesmiddelen waaraan een tekort was, vergelijkbare geneesmiddelen te kopen in het buitenland. In de artikelen 3.17 en 3.17a van de Regeling is geregeld onder welke voorwaarden een fabrikant, groothandelaar of apotheker een geneesmiddel zonder handelsvergunning mag afleveren aan een arts. De Afdeling is van oordeel dat de generieke toestemmingsregeling in artikel 3.17a, eerste lid, van de Regeling in strijd is met artikel 40, derde lid, aanhef en onder c, van de Geneesmiddelenwet en daarom onverbindend is. De tekst van artikel 40, derde lid, aanhef en onder c, van de Geneesmiddelenwet bevat geen aanknopingspunt voor een generieke, op een geneesmiddel in het algemeen ziende, toestemming van de IGJ waaraan geen verzoek van een arts ten grondslag ligt. In de geschiedenis van de totstandkoming van deze bepaling zijn die aanknopingspunten evenmin te vinden (zie onder meer Kamerstukken II 2004/05, 29 359, nr. 8, blz. 48 en 49 en Kamerstukken II 2010/11, 32 196, nr. 7, blz. 5 en 6).

Bij deze uitspraak is een [persbericht](#) ("Toestemming om medicijnen uit buitenland te halen bij tekort is in strijd met wet") uitgebracht.

[Naar inhoudsopgave](#)

Huisvesting

JnB 2024, 1179

MK ABRS, 20-11-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:4575](#)

college van burgemeester en wethouders van Den Haag.

Huisvestingswet 2014 (oud) 1, 2, 21

Huisvestingsverordening Den Haag 2015-2019 (Hv 2015-2019) 35 aanhef en onder a

HUISVESTING. HANDHAVING. SHORT-STAY. Last onder dwangsom onttrekking woonruimte.

Verbeurte en invordering. SEGMENT. Het college mocht er ook in deze zaak, waar het om een

huurwoning gaat, vanuit gaan dat de WOZ-waarde de meest objectieve waarde is. Verwijzing

naar ARS 28-08-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:3424](#) r.o. 9.

ONTTREKKINGSVERGUNNINGPLICHT. EXCEPTIEVE TOETS. In artikel 35, aanhef en onder a van de Hv 2015-2019 was ten tijde van het besluit een onttrekkingsvergunningplicht

opgenomen voor alle woonruimten binnen de gemeente Den Haag. De onderbouwing van de

noodzaak moet door de rechter getoetst worden naar de situatie ten tijde van de vaststelling

van het voorschrift. Verwijzing naar ABRS 29-04-2020, [ECLI:NL:RVS:2020:1157](#), r.o. 9 en 9.1).

Het is in beginsel niet uitgesloten dat het college in een procedure over een besluit dat met

toepassing van een Huisvestingsverordening is genomen en waarin een algemeen

verbindend voorschrift uit die verordening exceptief moet worden getoetst, alsnog

onderbouwt waarom de toegepaste bepaling rechtmatig is en daarom in dat geval toegepast

mocht worden. Het moet dan gaan om een motivering die in lijn is met dat voorschrift en het

standpunt van de gemeenteraad weergeeft. Verwijzing naar ABRS 28-08-2024,

[ECLI:NL:RVS:2024:3424](#) r.o. 12. De Afdeling komt tot het oordeel dat het college met de in

hoger beroep overgelegde notitie van 29-08-2022 toereikend heeft onderbouwd dat er in 2015

sprake was van een zodanige schaarste aan woningen in alle segmenten dat dit ook

noodzaakte tot een vergunningplicht voor het (middel)dure segment, om daarmee de

onevenwichtige en onevenredige effecten van de schaarste in het goedkope segment te

bestrijden. Geen strijd met artikel 2, eerste lid, van de Hvw 2014 (oud). De rechtbank heeft ten

onrechte geoordeeld dat artikel 35, aanhef en onder a, van de Hv 2015-2019 in dit geval buiten

toepassing moet worden gelaten.

[Naar inhoudsopgave](#)

Meststoffenwet

JnB 2024, 1180

MK Rechtbank Overijssel, 12-11-2024, [ECLI:NL:RBOVE:2024:5858](#)

minister van Landbouw, Visserij, Voedselzekerheid en Natuur.

Meststoffenwet (Msw) 57, 59

MESTSTOFFENWET. BOETE. OVERSCHRIJDING GEBRUIKSNORMEN. I.c. wordt geoordeeld dat de minister bevoegd was eiseres een boete op te leggen wegens overschrijding van de gebruiksnormen in 2021 en hij niet had hoeven overgaan tot matiging van de boete. Eiseres heeft niet bestreden dat de hoogte van de boete in overeenstemming met de in artikel 57 van de Msw vastgestelde boetenormen is bepaald. Van bijzondere omstandigheden is de rechtbank niet gebleken. Van eiseres mag worden verwacht dat zij (of een door haar ingeschakelde adviseur) zich verdiept in de toepasselijke regelgeving en dat zij haar werkzaamheden en administratie zodanig inricht. Van verminderde verwijtbaarheid of het geheel ontbreken van verwijtbaarheid bij eiseres is dan ook geen sprake. De minister heeft de boete vastgesteld conform artikel 57 van de Msw. Zoals het CBb bij uitspraak van 23-07-2024 [ECLI:NL:CBB:2024:500](#) heeft bevestigd heeft de wetgever met de vaststelling van de (gefixeerde) boetebedragen er al rekening mee gehouden dat het economisch voordeel feitelijk (veel) lager kan zijn dan op grond van de op te leggen boete.

[Naar inhoudsopgave](#)

Open overheid

JnB 2024, 1181

MK ABRS, 20-11-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:4776](#)

minister van Justitie en Veiligheid, appellant.

Wet open overheid (Woo)

WOO. VERZOEK. REIKWIJDTE. Afwijzing verzoek om openbaarmaking van informatie. De opdracht van de rechtbank in de uitspraak van 10 november 2022 liet de minister ruimte om een overzicht van de aangetroffen documentsoorten te geven en per documentsoort te vermelden waarom deze al dan niet binnen de reikwijdte van het informatieverzoek valt. Er is geen rechtsregel die hem verplichtte van documenten die niet binnen de reikwijdte van het informatieverzoek vallen een overzicht te geven met vermelding van alle aangetroffen individuele documenten. Bij het voorgaande is van belang dat het in dit geval om een groot aantal documenten gaat en de minister in het besluit van 16 februari 2023 niet heeft volstaan met de mededeling dat de documenten buiten de reikwijdte van het informatieverzoek vallen, maar aan de hand van voorbeelden heeft omschreven om welke soorten documenten het gaat en daarbij per documentsoort heeft toegelicht waarom de documenten buiten de reikwijdte van het verzoek vallen.

OPENBARE INFORMATIE. De minister was niet verplicht de aangetroffen openbare documenten nader te duiden. De Woo is niet van toepassing op openbare informatie.

JnB 2024, 1182

MK ABRS, 13-11-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:4594](#)

Nationale ombudsman

Wet open overheid (Woo) 2.2, 4.6

WOO. VERZOEK. BUITENBEHANDELINGSTELLING. MISBRUIK VAN RECHT. Op grond van Woo ingediende verzoeken om publieke informatie door ombudsman buiten behandeling gesteld. Naar het oordeel van de Afdeling heeft de rechtbank de buitenbehandelingstelling op grond van artikel 4.6 van de Woo terecht onderschreven. Aannemelijk wordt geacht dat appelland het door de ombudsman beschreven gedrag vertoonde. Appelland heeft dat gedrag ook niet weersproken. Gelet op dat gedrag had appelland kennelijk niet het doel om publieke informatie te verkrijgen, maar om de afhandeling van de door hem ingediende Woo-verzoeken te bemoeilijken en zo een onevenredig beslag te leggen op de organisatie van de ombudsman. In het midden kan blijven welke beweegredenen appelland daarvoor heeft - rancune of anderszins - omdat daaraan voor de conclusie dat appelland op deze wijze misbruik van recht maakt geen doorslaggevende betekenis toekomt.

JnB 2024, 1183

Rechtbank Den Haag, 06-11-2024, [ECLI:NL:RBDHA:2024:18115](#)

minister van Economische Zaken, verweerder.

Wet open overheid (Woo) 4.1 lid 5, lid 6

WOO. VERZOEK. PRECISEREN. BUITENBEHANDELINGSTELLING. Niet in behandeling nemen Woo-verzoek over informatie over de Dienstenrichtlijn. De rechtbank oordeelt dat het verzoek onvoldoende gespecificeerd was en verweerder eiser voldoende behulpzaam is geweest bij het inkaderen van het Woo-verzoek. Artikel 4.1, vijfde lid, van de Woo is geen fatale termijn. Dat betekent dat verweerder ook na afloop van de termijn van twee weken nog om precisering mocht vragen. Indien de verzoeker niet binnen de gestelde termijn meewerkt aan een verzoek tot precisering kan het bestuursorgaan op grond van artikel 4.1, zesde lid van de Woo binnen twee weken na afloop van die termijn besluiten om een verzoek niet te behandelen. Dit is een fatale termijn nu de wetgever daarbij heeft aangeknoopt aan de regeling zoals neergelegd in artikel 4:5, vierde lid van de Awb. Verweerder heeft de termijn van twee weken met enkele dagen overschreden. Dat betekent dat het beroep op dit onderdeel gegrond is. De rechtbank zal de rechtsgevolgen van het besluit in stand laten, omdat de rechtbank het onevenredig vindt dat verweerder een ongespecificeerd verzoek zou moeten uitvoeren.

JnB 2024, 1184

Rechtbank Noord-Holland, 01-11-2024, [ECLI:NL:RBNHO:2024:11888](#)

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Koggenland, verweerder.

Wet open overheid (Woo) 4.1 lid 5, lid 6, 7.2 lid 4

WOO. VERZOEK. PRECISEREN. BUITENBEHANDELINGSTELLING. Niet in behandeling nemen Woo-verzoek over opvang asielzoekers in regio West-Friesland. De vraag die de rechtbank moet beantwoorden, is of eiseres het Woo-verzoek voldoende heeft gepreciseerd en het college eiseres daarbij voldoende behulpzaam is geweest. Hierbij houdt de rechtbank het doel van de preciseringsmogelijkheid in het oog. Het doel is om tot een behandelbaar verzoek te komen. Alleen met medewerking van de verzoeker kan het college tot een

werkbare afbakening van het verzoek komen. Naar het oordeel van de rechtbank was het college eiseres in de omstandigheden van het geval en gelet op de feiten voldoende behulpzaam bij het preciseren. Overigens is het voor de rechtbank onduidelijk waarom een of meer voor eiseres werkende journalist niet zelf contact hebben opgenomen met het college om het verzoek toe te lichten. Voorts merkt de rechtbank nog op dat in artikel 7.2, vierde lid, Woo juist een bemiddelingsvoorziening is opgenomen bij het Adviescollege openbaarheid en informatiehuishouding. Deze voorziening is er met name voor journalisten als er een geschil is over het verstrekken van informatie. De journalist kan een klacht indienen over de gang van zaken rondom een Woo-verzoek.

[Naar inhoudsopgave](#)

Politiegegevens

JnB 2024, 1185

MK ABRS, 20-11-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:4765](#)

korpschef van politie.

Wet politiegegevens (Wpg) 1 aanhef en onder a, 28

WET POLITIEGEGEVENS. PERSOONSGEGEVENS. Persoonsgegevens die bewaard worden ten behoeve van verwerking met het oog op de afhandeling van klachten en de verantwoording van verrichtingen, zijn ook politiegegevens in de zin van de Wpg. De afhandeling van klachten en de verantwoording van verrichtingen kan namelijk nodig zijn voor de daadwerkelijke handhaving van de rechtsorde en het verlenen van hulp aan hen die deze behoeven, en valt daarmee onder de politietaak zoals die is omschreven in artikel 3 van de Politiewet 2012. Op de registratie uit 2015 is dus niet de AVG, maar de Wpg van toepassing.

VERNIETIGING POLITIEGEGEVENS. Het is belangrijk dat de politie verantwoording kan afleggen over het gebruik van strafvorderlijke dwangmiddelen, zoals aanhouding en staande houding. Daarnaast is een onderdeel van de dagelijkse politietaak dat de politie op de hoogte moet zijn van incidenten die hebben plaatsgevonden. De informatiepositie van de politie wordt ondermijnd als de gegevens verwijderd zouden moeten worden. Voor de informatiepositie van de politie is niet alleen belangrijk om te weten wie als verdachte van een strafbaar feit is aangemerkt, maar ook wie nog meer betrokken waren bij een incident, zoals melders, getuigen, of anderen die staande zijn gehouden. De enkele stelling dat de verwerking kan leiden tot etnisch profileren en discriminatie is onvoldoende voor de vaststelling dat zijn gegevens worden verwerkt in strijd met een wettelijk voorschrift. Nu er i.c. geen sprake is van verwerking van gegevens in strijd met een wettelijk voorschrift, heeft appellant geen recht op vernietiging van de gegevens in de registraties op grond van artikel 28, tweede lid, van de Wpg.

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Asiel

JnB 2024, 1186

MK ABRS, 20-11-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:4647](#)

minister van Asiel en Migratie.

Vw 2000 31

ASIEL. Afghanen lopen geen reëel risico op een onmenselijke behandeling bij terugkeer naar Afghanistan alleen al doordat zij in het Westen hebben verbleven.

Zijn vreemdelingen die vrijwillig uit westerse landen terugkeren naar Afghanistan, een groep die een reëel risico loopt op ernstige schade?

11. De Afdeling zal eerst de vraag beantwoorden of Afghanen die in het Westen verbleven hebben, bij terugkeer naar Afghanistan als groep een reëel risico op ernstige schade lopen, omdat zij systematisch worden blootgesteld aan een praktijk van onmenselijke behandelingen. Vergelijk de uitspraak van de Afdeling van 8 juni 2009, [ECLI:NL:RVS:2009:BI7619](#), onder 2.2.1, en het arrest van het EHRM van 17 juli 2008, N.A. tegen het Verenigd Koninkrijk, [ECLI:CE:ECHR:2008:0527JUD002656505](#), onder 116. Hierbij neemt de Afdeling net als de minister de vrijwillige terugkeer van Afghanen, in de praktijk vooral via buurlanden, als uitgangspunt, omdat er vanuit westerse landen geen Afghanen gedwongen worden uitgezet naar Afghanistan. Uit de openbare bronnen volgt dat er weinig informatie is over de situatie van Afghanen die na de machtsovername door de Taliban vanuit westerse landen naar Afghanistan zijn teruggekeerd. De informatie die er wel is, laat een diffuus beeld zien. Zoals hiervoor, onder 8 en 9, uiteen is gezet, lijken de Taliban volgens sommige bronnen coulant te zijn tegenover terugkeerders, maar zien zij anderzijds Afghanen die vanwege de machtsovername zijn vertrokken, als verraders. Verder bestaat onder de Taliban het beeld dat Afghanen die in het Westen hebben verbleven, westerse normen en waarden hebben overgenomen en de islamitische normen niet hebben nageleefd. Maar andere bronnen melden dat er geen directe relatie is tussen problemen bij terugkeer en het verblijf in het Westen. Ook zijn er sinds de machtsovername vanuit westerse landen geen Afghanen gedwongen uitgezet en is het maar de vraag of de Taliban altijd op de hoogte zijn van Afghanen die vrijwillig uit het Westen terugkeren. Hoewel de informatie uit de openbare bronnen niet eenduidig is, kan daaruit wel worden afgeleid dat vreemdelingen bij terugkeer naar Afghanistan vanwege hun verblijf in het Westen in de negatieve belangstelling van de Taliban, familieleden of dorpsgenoten kunnen komen te staan.

11.1. Dat Afghanen die uit westerse landen terugkeren, in de negatieve belangstelling kunnen staan, is onvoldoende om een reëel risico op ernstige schade aan te nemen. Bij een reëel risico op ernstige schade moet het gelet op het hiervoor genoemde arrest van het EHRM, F.G. tegen Zweden, gaan om een onmenselijke of vernederende behandeling van een zekere ernst, waarna, om een groepsrisico aan te nemen, die behandeling ook een systematisch karakter moeten hebben. De Afdeling is van oordeel dat de beschikbare informatie uit de openbare bronnen geen aanknopingspunten bevat dat uit westerse landen teruggekeerde Afghanen, alleen al wegens verblijf in het Westen, systematisch aan een vernederende of onmenselijke behandeling van een zekere ernst worden blootgesteld. Het algemene beeld dat daaruit naar voren komt, is dat het risico op een vernederende of onmenselijke behandeling vooral samenhangt met de redenen van vertrek uit

Afghanistan, het profiel van de teruggekeerde Afghaan zelf en het bestaan van vetes en persoonlijke conflicten.

11.2. Op basis van het voorgaande komt de Afdeling tot de conclusie dat uit de informatie uit de openbare bronnen niet volgt dat vreemdelingen die in een westers land hebben verbleven, alleen al om die reden een reëel risico op ernstige schade lopen als zij vrijwillig terugkeren naar Afghanistan. Vreemdelingen die vrijwillig terugkeren na een verblijf in het Westen, zijn daarom niet aan te merken als een groep die een reëel risico op ernstige schade loopt wegens dat verblijf in het Westen. Het is, gelet op artikel 31 van de Vw 2000, aan de vreemdeling die terugkeert vanuit het Westen om met individuele omstandigheden aannemelijk te maken waarom hij in de aandacht van de Taliban staat en dat die aandacht kan leiden tot een behandeling in strijd met artikel 15, onderdeel b, van de Kwalificatierichtlijn en artikel 4 van het EU Handvest. Zie ook de onder 10 genoemde uitspraak [[ECLI:NL:RVS:2021:2793](#)]. Het betoog van de vreemdeling dat hij alleen al door zijn verblijf in het Westen een reëel risico op ernstige schade loopt, faalt daarom.

Zie in dit verband ook de uitspraken van de Afdeling van 20 november, [ECLI:NL:RVS:2024:4648](#) en [ECLI:NL:RVS:2024:4649](#). Bij deze uitspraken heeft de Afdeling een [persbericht](#) uitgebracht.

[Naar inhoudsopgave](#)

Inreisverbod

JnB 2024, 1187

MK ABRS, 18-11-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:4687](#)

minister van Asiel en Migratie.

Vb 2000 6.5a

INREISVERBOD. Anders dan de minister betoogt, volgt uit de uitspraak van 4 juli 2017 [[ECLI:NL:RVS:2017:1725](#)] niet dat hij, telkens wanneer sprake is van een dergelijke werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging als bedoeld in die uitspraak, alleen al om die reden een inreisverbod met een duur van tien jaar mag uitvaardigen. Dat artikel 6.5a, vijfde lid, van het Vb 2000, anders dan het derde en vierde lid van die bepaling, een niet-limitatieve opsomming bevat, wat blijkt uit de woorden ‘onder meer’, is daarvoor onvoldoende.

2.2. De Afdeling is van oordeel dat de rechtbank terecht heeft overwogen dat de minister niet deugdelijk heeft gemotiveerd waarom hij een inreisverbod voor de duur van tien jaar heeft uitgevaardigd. De Afdeling legt hierna uit hoe zij tot dit oordeel komt.

2.3. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (eerdere genoemde uitspraak van 4 juli 2017, onder 10.2-10.4), moet de minister als hij een vreemdeling een vertrektermijn onthoudt en dus verplicht is een inreisverbod uit te vaardigen, de duur van dit inreisverbod vaststellen met toepassing van artikel 6.5a van het Vb 2000. Omdat alle in artikel 6.5a, derde en vierde lid, van het Vb 2000 vermelde gronden verband houden met de openbare orde en de minister dus bij de toepassing van deze bepalingen betreft dat de desbetreffende vreemdeling een gevaar hiervoor vormt, moet hij per geval beoordelen of het persoonlijke gedrag van die vreemdeling een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt die een fundamenteel belang van de samenleving aantast. Dit betekent dat de uit het arrest Z.Zh. en I.O. afgeleide onderzoeks- en motiveringsplicht voor de minister ook van toepassing is als hij verplicht is een inreisverbod uit te vaardigen, omdat hij een vreemdeling een vertrektermijn onthoudt en vervolgens artikel 6.5a, derde of vierde lid, van het Vb 2000 dan wel

artikel 66a, zevende lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000 of een combinatie van deze bepalingen toepast.

2.4. Anders dan de minister betoogt, volgt uit de uitspraak van 4 juli 2017 niet dat hij, telkens wanneer sprake is van een dergelijke werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging als bedoeld in die uitspraak, alleen al om die reden een inreisverbod met een duur van tien jaar mag uitvaardigen. Dat artikel 6.5a, vijfde lid, van het Vb 2000, anders dan het derde en vierde lid van die bepaling, een niet-limitatieve opsomming bevat, wat blijkt uit de woorden 'onder meer', is daarvoor onvoldoende. Een dergelijke uitleg is in strijd met de tekst van artikel 6.5a van het Vb 2000, in het bijzonder het derde en vierde lid van die bepaling. Daarin is immers dwingend bepaald in welke situaties de minister een inreisverbod met een maximale duur van drie of vijf jaar uitvaardigt. Zoals de rechtbank terecht heeft overwogen, heeft de minister niet deugdelijk gemotiveerd waarom hij in dit geval desondanks een inreisverbod met een duur van tien jaar uitvaardigt. Dit terwijl artikel 6.5a, vierde lid, aanhef en onder a, van het Vb 2000, ook op de situatie van de vreemdeling van toepassing is.

2.5. Uit wat hiervoor onder 2.4 is overwogen, volgt dat het beleid in paragraaf A4/2.3 van de Vc 2000 onverbindend is, voor zover daarin is neergelegd dat de minister artikel 6.5a, derde en vierde lid, van het Vb 2000 niet toepast.

[Naar inhoudsopgave](#)

MVV

JnB 2024, 1188

MK ABRS, 15-11-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:4685](#)

minister van Asiel en Migratie.

EVRM 8

MVV. Gezins- of familieleven als bedoeld in artikel 8 van het EVRM. De Afdeling is van oordeel dat paragraaf 108 moet worden uitgelegd in de feitelijke context van het arrest, namelijk dat een kleinkind voor een bepaalde periode zonder een of beide ouder(s) met de grootouder(s) heeft samengewoond. In die situatie hebben de grootouders de ouderlijke rol doorgaans overgenomen door het kleinkind te verzorgen en op te voeden. Uit paragraaf 108 van het arrest Kruškić [[ECLI:CE:ECHR:2014:1125DEC001014013](#)] valt dan ook niet af te leiden dat al sprake is van hechte persoonlijke banden tussen grootouders en kleinkinderen als de grootouders enige tijd met die kleinkinderen en hun ouders hebben samengewoond. Tegelijkertijd betekent dit niet dat in zulke situaties nooit sprake kan zijn van hechte persoonlijke banden. Er kunnen zich namelijk ook andere feiten en omstandigheden voordoen die maken dat wel sprake is van zulke banden. Samenwonen is op zichzelf geen vereiste voor het aannemen van hechte persoonlijke banden, maar het is wel een factor die moet worden betrokken in de beoordeling of sprake is van hechte persoonlijke banden.

[Naar inhoudsopgave](#)

Regulier

JnB 2024, 1189

MK ABRS, 19-11-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:4700](#)

minister van Asiel en Migratie.

VWEU 20

REGULIER. Chavez-Vilchez-verblijfsrecht. De vreemdeling betoogt terecht dat uit [de] overwegingen van de rechtbank onvoldoende blijkt waarom hij met de overgelegde stukken in onderlinge samenhang bezien niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij daadwerkelijke zorg- en opvoedingstaken verricht. Daarbij acht de Afdeling van belang dat niet in geschil is dat de vreemdeling sinds in ieder geval 8 maart 2022 samenwoont met zijn zoon, dat hij en zijn ex-partner verklaren dat hij een deel van de dagelijkse taken op zich neemt en dat uit de overgelegde stukken blijkt dat hij ook diverse andere taken verricht bij de opvoeding van zijn zoon. Uit de uitspraak blijkt niet hoe de rechtbank dit in onderlinge samenhang heeft beoordeeld. De verklaringen van de vreemdeling, zijn ex-partner en hun burens over de door de vreemdeling verrichte zorgtaken mogen ook niet enkel om hun subjectiviteit worden verworpen, vooral niet als zij tezamen worden genomen en worden ondersteund door verschillende stukken die wel als objectief zijn aangemerkt.

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenbewaring

JnB 2024, 1190

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Utrecht, 19-11-2024, [ECLI:NL:RBDHA:2024:19069](#)

minister van Asiel en Migratie.

Vw 2000 59b lid 1 b

VREEMDELINGENBEWARING. Opheffing oorspronkelijke maatregel omdat de feitelijke gronden niet zijn gemotiveerd vanwege een computerstoring. Nieuwe maatregel is in feite dezelfde maatregel. Beroep gegrond.

7. Het is niet in geding dat in de oorspronkelijke maatregel van 8 november 2024 de feitelijke gronden niet zijn gemotiveerd en dat dit wel had gemoeten. Zoals uit de genoemde jurisprudentie blijkt kan verweerder dit gebrek ook niet herstellen door die motivering later aan te vullen. Dat is in feite wel wat in dit geval is gebeurd. De "nieuwe" maatregel van 9 november 2024 betreft immers dezelfde grondslag en dezelfde gronden. De minister heeft tijdens de zitting ook gezegd dat het in feite dezelfde maatregel is. De door de minister voorgestane handelswijze zou betekenen dat de minister telkens als sprake is van een onrechtmatigheid in de maatregel, deze onrechtmatigheid eenvoudig kan herstellen door de onrechtmatige maatregel op te heffen en een nieuwe maatregel op te heffen. Die handelswijze verdraagt zich juist niet met rechtsoverweging 45 van het arrest Mahdi en artikel 9, tweede lid, van de Opvangrichtlijn (zoals hier aan de orde). De handelswijze verdraagt zich evenmin met artikel 9, derde lid, van de Opvangrichtlijn, waaruit volgt dat iemand onmiddellijk in vrijheid moet worden gesteld, indien na toetsing blijkt van een onrechtmatigheid.

[Naar inhoudsopgave](#)